

Оттамъ идѣше смѣтенъ мълвежъ, въ здрача мърдаха сѣнки около огньоветъ на походнитъ кухни. При селската чешма двама войника пълнѣха буре съ впрегнатъ конь, и се задѣваха съ женитъ, които дрънкаха котли.

Спрѣха предъ едноетажна, неизмазана кжща. Сждията скочи, отупа сламкитъ по дрехитъ си, поразтжпка се, да размърда схванатата си снага, измъкна чантата съ дебелия регистъръ и рече:

— Хайде!

Отъ чардачето на кжщата слѣзе човѣкъ, свали шапка и се обади:

— Добре дошелъ, господинъ сждия! Азъ съмъ секретаря, кмета отзарана отиде въ града... Заповѣдайте.

— Готово ли е всичко? — запита сждията. — Свидетелитъ на лице ли сж?

— Тукъ сж, тукъ... Горе сж — фелдшера, два-трима комшии и азъ... Не го бива стареца... Излезе отъ нетърпение... Все за васъ пита... Хайде, заповѣдайте!

Въ малката стаичка бѣше пълно съ хора и полутъмно. Запалиха газена лампа, и изведнажъ стана още по-тѣсно. Въ жгъла, на старъ дървенъ креватъ лежеше уми-